

"La paraula, un compàs"

Vicenç Llorca (Barcelona, 1965) ha estat el guanyador del premi Vicent Andrés Estellés de poesia amb 'Atlas d'aigua'. Autor de tres llibres de poemes i de diversos assaigs, és secretari de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana.

Que significa per a vostè haver aconseguit el premi Vicent Andrés Estellés?

—És una gran satisfacció. En primer lloc, perquè sóc un admirador de la poesia d'Estellés. Recordo perfectament les lectures de la seva obra, concretament del *Llibre de meravelles*. Per altra banda, perquè els Premis Octubre són segurament una de les grans festes de la cultura i de la literatura que es fan al nostre país. A més, arriba en un moment en què s'ha revifat la polèmica sobre el tema de la llengua, una polèmica frívola i falsa absolutament com demostren la raó, la ciència i el seny i que, per tant, suscita el rebuig d'aquells que defensen les llengües com a element d'unió i de cultura, de tolerància i no de conflicte. Per tant, els Premis Octubre donen tota una lliçó d'humanitat.

—El seu llibre, *Atlas d'aigua*, representa un canvi respecte a la seva obra poètica anterior?

—Efectivament, els meus primers tres llibres de poemes són un qüestionament líric entorn del tema del sentit, d'allò que genera estructures de sentit en la nostra vida. En canvi en aquesta nova etapa és la preocupació per l'hàbitat de l'ésser humà, la relació entre l'home i la terra, l'home i els elements, l'home i el temps. Realment, aquest llibre inicia una nova etapa de la meua poesia on intento incorporar de manera més directa temàtiques del món actual.

—Per exemple?

—La preocupació pel futur del planeta, n'és una. Hi ha, doncs, una defensa de l'ecologia al darrere. I també una àmplia reflexió sobre la tecnologia i els seus impactes en el món actual. Hi ha una sèrie de poemes irònics on, per exemple, em plantejo un conductor en el seu cotxe a molta velocitat reflexionant sobre la resistència que tenen els materials del seu cotxe i veu que la seva vida és com el seu cotxe: una resistència que en algun moment pot fallar.

—El llibre és un atlas que barreja una geografia real i la seva interpretació íntima, quina dosi hi ha de racionalitat i de sensibilitat?

—Hi ha una part d'intel·lecte i una part de sensualitat. He intentat fer un llibre seré però que alhora fos compromès i que tingués una dimensió oberta sobretot a la sensibilitat; que hi hagués un treball conceptual, però sobretot que hi hagués una sensibilitat posada en la mirada a les coses, als éssers. Efectivament és un atlas perquè aquest llibre, l'he anat fent a partir de viatges. A mi m'agrada molt l'experiència del

viatge com un element privilegiat per a contemplar el món, la terra, els éssers i he intentat que aquest viatge fos també un viatge interior.

—Es, doncs, un llibre fet a poc a poc després de cada viatge o l'ha escrit tot d'una tirada?

—S'ha fet a poc a poc. El primer poema està fet a la ciutat alemanya de Regensburg l'any 1991. Es diu "Origen del Danubi" perquè, en aquest cas, és aquest riu el que em dóna la inspiració. Després hi ha una sèrie de poemes que parlen sobre altres rius, com el Segre per exemple. M'he adonat que la dialèctica

VICENT A. JIMENEZ

Vicenç Llorca: "Agafo la paraula com si fos un compàs i vaig traçant el contorn de l'ànima humana."

entre els viatges i la quietud em va donant una visió del món i de les coses. Més tard, veig que el que faig és una cartografia i, per tant, agafo la paraula com si fos un compàs i vaig traçant el contorn de l'ànima humana.

—En la seva trajectòria literària també destaca l'assaig, té algun projecte a curt termini en aquest gènere?

—Sí, ara prepare un assaig que, curiosament, sortirà publicat a Galícia en gallec. Són una sèrie d'assaigs que he anat publicant de manera esparsa en revistes literàries en català i que tenen en comú ser una reflexió molt àmplia sobre el paper de la literatura a finals de segle i un compromís humanista. Es dirà *Un entusiasme reflexiu*. Alex Milian